

Tạ Ơn Trên Người Vẫn Thương Người

Hội Bạn Người Cùi
P.O. Box 1408

Tel. (714) 785-7950
(714) 732-8162

Website: nguoicui.org

Đến với những bệnh nhân phong cùi ở vùng sâu hẻo lánh, bằng mọi phương tiện, thật là vất vả.

Hình ảnh sinh hoạt thường nhật của Hội như: mở thư, đếm tiền, gửi thư cảm ơn, báo cáo tài chánh, gửi băng DVD, sách báo v.v...

THƯ NGỎ

Cha Linh Hương

Kính thưa các nhà hảo tâm, quý mạnh thường quân, quý đồng hương, quý ân nhân và bạn hữu. Hội Bạn Người Cùi xin kính chúc quý vị sức khỏe dồi dào và tâm hồn an lạc và cũng xin chân thành cảm ơn quý vị đã và đang quan tâm, đồng hành với Hội Bạn Người Cùi.

Thưa quý vị, Vào năm 1995, nhận được thư của quý tu sĩ dòng Thánh Giuse bên Việt Nam xin giúp đỡ những người Cùi ở trại phong cùi Cam Tân, Cam Ranh; một nhóm người đã rủ nhau nấu phở bán cuối tuần tại nhà thờ Tustin và đã gom góp được \$8000 đô la gửi qua Đức Cha Phaolô Nguyễn Văn Hòa để nhập cảng một chiếc máy cấy giúp cho những người cùi có phương tiện tự lực mưu sinh. Từ đó, **“Tiếng lành đồn xa”**,

thư xin giúp đỡ của các trại phong cùi ở Việt Nam gửi sang tới tấp nhưng “Một cây làm chẳng nên non”, nên thầy tu cũng như Phật tử, linh mục nữ tu cũng như giáo dân cùng với các anh chị em nghệ sỹ, mỗi người góp một bàn tay đã lập ra Hội Bạn Người Cùi với mục đích duy nhất là trợ giúp những người cùi và con cháu họ trên toàn cõi Việt Nam quê hương yêu dấu

Liên tục 25 năm qua, Hội Bạn Người Cùi đã đến thăm viếng và tặng quà cho hơn **4000** người phong cùi đang sống trong **37** trại Phong Cùi trên khắp ba miền Nam-Trung-Bắc Việt Nam; cấp học bổng cho con cháu họ đi học.

Khởi sự từ \$8000 đô la, đến nay hàng năm Hội đã gửi về khoảng **\$880,000** đô la trợ giúp cho người cùi và một số con cháu người cùi đã tốt nghiệp tiến sĩ, bác sĩ, kỹ sư vv.....

Thành quả lớn lao này gặt hái được đều cây trồng vào

lòng từ bi bác ái của quý vị đã hy sinh chia cơm xẻ áo với người cùi suốt 25 năm qua.

Hiện tại người ta đang lo âu vì đại dịch Corona Vũ Hán, (Covid-19) không còn lòng dạ nào quan tâm đến những người cùi nên đời cùi hủi đã bất hạnh khổ lại càng thêm cô đơn cùng cực !

Đau không có thuốc, ăn không đủ no, co không đủ ấm.

Tên gọi “Làng Cùi, Làng Hủi, Làng Phong”

Gắn với máu thịt biết bao giờ xa được.

Cận cảnh chân tay rụng rời từng khớp..(Lê Sáng-

Nếu có dịp, xin kính mời quý vị đồng hành với Hội Bạn Người Cùi về thăm các trại cùi ở Việt Nam để thấy tận mắt những hình ảnh người cùi nằm co quắp quần quại, nghe tận tai những rên rỉ thê thiết thảm sầu mà không cầm được nước mắt!

Cầu mong quý vị rộng lòng tiếp tay góp phần

“Lá lành đùm lá rách - Lá rách đùm lá tả tơi”

để xoa dịu với bớt phần nào những thống khổ triền miên của những mảnh đời cùi hủi vẫn đang bị xã hội ruồng bỏ, xa lánh, cách ly.

**“Tôi vẫn còn đây hay ở đâu?
Ai đem tôi bỏ dưới trời sâu?
Sao bông phượng nở trong màu huyết,
Nhỏ xuống lòng tôi những giọt châu?”**
(Thi sĩ Hàn Mặc Tử).

Xin vui lòng giúp mời gọi thêm bạn bè thân quen tham gia, đóng góp vào việc từ thiện bác ái cao quý này.

Trân trọng cảm tạ.
LM. Đặng Văn Chín
(Cựu Tuyên Úy Hải Quân Hoa Kỳ)

**Xin Chúa cho con một trái tim biết rung động
trước nỗi đau đớn của kẻ khác, và cho trái tim con
đủ lớn để yêu thương họ.**

Nghệ Sĩ Chí Tâm Những Ngày Để Nhớ

Kính thưa Quý Ân Nhân,
Quý Ông Bà Cô Chú và Anh Chị Em.

Mỗi năm cứ đến đầu tháng Sáu là chúng ta lại xôn xao nhớ “Ngày Hội Lớn” !!!

Ngày Hội Lớn của những tâm hồn, của Quý Ân Nhân, của những người “Bạn”, những tấm lòng vàng, luôn biết rộng mở, biết san sẻ yêu thương cho những người “Bạn”, cho những mảnh đời, cho đồng loại, cùng màu da, cùng chủng tộc. Ôi! đau thương, bất hạnh cho những kiếp đời không may mắn bởi bệnh tật phong cùi quái ác của trần gian...

Năm nay thiên thời bất lợi vì Dịch bệnh Covid 19, “sát thủ vô hình”, kẻ thù nhân loại đang tràn lan rình rập khắp nơi, cướp đi sinh mạng của biết bao nhiêu người vô tội!... Covid 19!... đã làm xáo trộn mọi sinh hoạt, kinh tế, chính trị, xã hội trên toàn thế giới, ngay cả một ước mơ bé nhỏ, làm một buổi Nhạc Hội “**Tạ ơn trên người vẫn thương người**” (với mục đích gây quỹ) như hằng năm, cũng không thực hiện được...

Nhớ lắm...

Nhớ những năm đình đám, rộn ràng, sôi nổi, ánh sáng, âm thanh, xôn xao từng tiết mục, Nghệ sỹ nhớ sàn diễn, nhớ ban nhạc, nhớ bạn, Hội nhớ những khán giả Ân Nhân... thùng tiền từ thiện nhớ những bàn tay thương yêu trang trọng... gói gắm tình thương vào những chiếc thùng mà từng Nghệ Sĩ - Ca Sĩ đã ôm đi vòng quanh khán phòng... để xin tiền đem về cho “Bạn”... Không biết... Quý Ông Bà, Cô Chú, Anh Chị Em có chung niềm nhớ giống Chí Tâm không?

Hội Bạn Người Cùi... Đã tự nguyện nhận mình là “Bạn của người phong cùi” là bạn của nhau, thì phải có tình cảm, phải hết lòng với nhau, biết quan hoài cho nhau... Hơn 20 năm qua, chúng ta đã trải lòng, bằng niềm thương quan hoài như vậy. Những tấm lòng vàng của Quý Ân Nhân càng mở, càng rộng lớn... càng trân quý biết dường nào?

Hãy cho nhau những gì mình đang có,
kéo mai này không có để mà cho...
Bầu ơi thương lấy bí cùng,
tuy rằng khác giống nhưng chung một giàn,
Nhiều điều phủ lấy giá gương,
người chung một nước hãy thương nhau cùng...
Những câu ca dao tự ngàn xưa được truyền tụng, đủ nói
lên đức tính thiện lương của một Dân Tộc... Phước Đức,
Hồng Ân... đầy lòng Từ Bi, Bác Ái...

Nhớ lắm thay...

Nhớ những lần cùng Hội về thăm “Bạn” ở những trại
phong từ 3 miền Nam Trung Bắc... Thương làm sao
những tấm thân *cùi cụt, trên xe lăn, nạn chống, thương
làm sao những gương mặt héo hon lồi lõm...* Chí Tâm
đã nắm tay “Bạn”, mình biết “Bạn” đang hạnh phúc.
Nhưng một niềm thương cảm xót xa khi những dị dạng
hiển lộ từ nơi hình hài của “Bạn”. Sao... “Bạn” vui mà
gương mặt không biểu cảm, miệng “Bạn” cười mà không
thành nụ, mắt “Bạn” ướm sừng, ủng đỏ triển miên như

Bác sỹ Mạc Văn Hòa, là con gia đình phong được Hội bảo trợ học
thành Bác sỹ, nay là Khoa Trưởng bệnh viện Khánh Hòa, Nha Trang

chưa từng khô ráo lệt? “Bạn” ơi... phải có thấy mới cảm, có hiểu mới thương... “Bạn” bên này ơi! Hãy nhớ đến những người “Bạn” của chúng ta bên kia bờ đại dương xa xôi, những người “Bạn” khốn khó, bất hạnh, khổ đau vì bệnh phong cùi, nghèo túng, thiếu thốn từ vật chất lẫn tinh thần, bị xã hội lánh xa hắt hủi...

Có phút giây nào ta chạnh lòng suy gẫm lại, đánh động lòng xót thương trong tâm thức con người? Hạnh phúc đủ đầy mà chúng ta đang có, là do phước duyên thuận lợi. “**Lộc Trời**” ban xuống cho chúng ta, vì chúng ta là những người may mắn... hiển nhiên là như thế...

Thì Quý Ân Nhân, quý “Bạn” bên này ơi!

Nơi phương xa kia còn những người “Bạn phong đờn bất hạnh”, họ đang âm thầm chịu đựng những nỗi khổ niềm đau...

Ơn trên đã cho chúng ta làm “con người”, có tri giác, hơn hẳn mọi sinh vật trên trái đất này...

Người ơi người biết thương người, Yêu thương san sẻ nụ cười cho nhau...

Dù hoàn cảnh nào, không gian, hay thời gian nào có làm xa cách, nhưng tình cảm của chúng ta dành cho những người “Bạn” ấy, xin đừng phai nhạt.

Sự mời gọi đóng góp với “Hội Bạn Người Cùi” làm phương tiện nối kết tình thương của quý Ân Nhân với những người bất hạnh, vẫn loé lên niềm hy vọng, lòng yêu thương của tình “Bạn” vẫn còn mãi...

Hội vẫn luôn là cánh tay nối dài, là nhịp cầu nối liền tình thương của quý Ân Nhân và những người “Bạn” phong đơn khổ khó.

Xin trân trọng mượn những dòng chữ yêu thương này gửi cho những người đồng cảm... Khi trái tim chúng ta còn đập, là ta còn biết thương yêu phải không “Bạn”?

**Cám ơn những tấm lòng vàng,
rộng tay san sẻ ngập tràn tình thương...**

Chấp tay Cầu Nguyện đấng Thiêng Liêng, với lòng thương xót, cứu rỗi trần gian đầy tội lỗi, cứu giúp nhân loại toàn cầu thoát qua cơn Đại Dịch Covid 19... cứu giúp chúng sinh với bớt nỗi khổ niềm đau vì sanh ly tử biệt... mong mọi ơn trên ban cho Quý Ân Nhân, Quý Vị và Quý Bạn – Cơ Sở Kinh Doanh phát triển, Gia Đình Hạnh Phúc An Lành...

Xin Tạ ơn trên - người vẫn thương người...

Tháng 8 ngày 8 năm 2020

Chí Tâm.

Những Câu Chuyện Trong Cuộc Đời Nữ Tu

Kính thưa quý ân nhân, trong xã hội hôm nay người ta vẫn còn giữ định kiến về bệnh phong, xem bệnh phong là một bệnh ghê gớm, mọi người xa lánh, họ vẫn chưa hòa nhập được với xã hội, ngay cả chính với quê hương của mình, đó chính là những thiệt thòi mà bệnh nhân phong đang phải chịu. Có những bệnh nhân không gia đình, không người thân ruột thịt, tuổi già của họ sống trong tủi hờn, cô đơn, chiều chiều họ ngồi trên những chiếc ghế nhìn về một cõi xa xăm, họ đau đáu mong chờ về một điều gì đó xảy ra, và họ chờ những bàn tay đồng cảm chia sẻ nỗi đau bệnh tật. Chúng con:

Sr. Maria Nguyễn T. Nguyễn, và Sr. Anna Phan T. Toán

(Hai Soeur đang phục vụ trai phong Quỳnh Lập, Nghệ An)

thuộc Hội Dòng Mến Thánh Giá Giáo Phận Vinh, chúng con phục vụ ở trại phong được một thời gian khá dài, hằng ngày công việc của chúng con thăm viếng các bệnh nhân bất kể lương giáo, chị em thay nhau tắm rửa, cắt tóc, cắt móng tay, chăm sóc các bệnh nhân đau ốm, neo đơn và giúp các bệnh nhân không còn khả năng để làm việc cá nhân nữa.

Ở nơi đây, chị em chúng con được nghe những tâm sự của các cụ, có những cụ quá khứ thật đau khổ, họ chịu nỗi đau từ chính những người ruột thịt của mình, xã hội xa lánh và họ phải dứt áo ra đi bỏ lại quê hương, xứ sở và họ đã chọn mảnh đất Trại phong Quỳnh Lập này làm quê hương thứ hai của mình. Có cụ chia sẻ rằng con cháu nó bảo :

“Bao giờ chân tay mọc lại rồi hãy trở về quê”.

Con nghe mà thấy thật chua xót cho cụ.

Trại Quỳnh Lập, có nhiều người cụt tay, mất chân, mất mồm, mặt mũi biến dạng.

(muốn ăn không ai đút ,muốn tắm cho sạch không tay xối nước, ngứa không ai gãi cho, muốn ra khỏi phòng không ai dắt...)

suốt cuộc đời họ chỉ làm bạn với căn phòng nhỏ bé, với những bộ đồ đồng phục cũ rách và chiếc giường đơn sơ, suốt ngày họ ngồi ngong ngóng ai đó qua lại, hỏi han, trò chuyện, động viên, để làm cho họ vui bớt đi nỗi cô đơn.

Vì năm nay dịch bệnh nên các đoàn từ thiện không thăm viếng như mọi năm, các cụ hỏi: “Soeur ơi, năm nay không thấy Hội Bạn Người Cùi đến thăm sơ nhỉ?”

Các sơ nói với họ: “vì Covid 19 đang lan tràn làm hại khắp nước Mỹ, nên Hội không đến thăm các cụ được”.

Họ cần chúng ta chia sẻ về vật chất, nhưng họ cũng cần nơi chúng ta một cái bắt tay, một lời thăm hỏi... là họ cảm thấy ấm lòng.

Trong trại phong có nhiều trường hợp rất đáng thương, trong đó có cụ Lương Khâm Phôi, ông không nhớ ngày sinh tháng đẻ và đến trại phong từ năm nào?

Ông bị mù hai mắt, ông sống trong tăm tối. Các Sơ. đưa ông đi mổ mắt, đó là những ngày vất vả của các sơ như một người con gái đưa bố đi mổ mắt, niềm vui như vỡ òa khi ông được sáng mắt trở lại và người đầu tiên ông thấy

đó là Soeur và ông luôn miệng cảm ơn các sơ cho con sáng mắt, ngày ngày ông chờ những bữa cơm của các Sr. mang đến, và tắm rửa cho ông. Mỗi lần chúng con ra về nỗi buồn đọng lại trên khuôn mặt của ông.

Và lời cầu nguyện đẹp nhất của ông là:

Lạy Đức Mẹ Maria, Lạy Đức Giêsu

cho hai Sr. được bình an và mạnh khỏe và cho con mau khỏe để khỏi làm khổ các Sơ. Còn nhiều mảnh đời rất đau khổ nữa, có cụ năm nay đã 94 tuổi tâm sự rằng :

“Soeur ạ, nếu biết trước tôi bị bệnh phong thế này, lúc sinh tôi ra sao bố mẹ không bóp cổ cho tôi chết đi có phải giờ tôi đỡ khổ hơn không?”

Có những cụ rất hận cha mẹ của mình vì khi biết cụ mắc bệnh đem thả sông cho con trôi chết.

Nhưng có người cứu sống và bây giờ cụ vẫn còn hận cha mẹ của mình, mặc dù cụ đã hai thứ tóc trên đầu.

25 năm qua, một chặng đường dài, Hội bạn người cùi đã dành cho những mảnh đời bất hạnh là làm bạn với người phong. Lúc bây giờ người phong chưa được nhiều người biết đến, ngay cả cha mẹ, làng xóm và cả xã hội, đều xa lánh họ, và cả hiện tại bây giờ họ còn mặc cảm và có nhiều người khi thấy họ còn xa lánh.

Thế mà 25 năm về trước Hội đã chọn họ “**làm bạn**” xóa bỏ đi những rào mặc cảm, sợ hãi của họ. Chính Hội đã xoa dịu nỗi đau thể xác, đặc biệt là nỗi đau tinh thần cho người bệnh phong.

Cho đến bây giờ cái tên “**Hội Bạn Người Cùi**” vẫn luôn đọng lại trên từng khuôn mặt của bệnh nhân mỗi khi nhắc tới, với những món quà vật chất đong đầy yêu thương mà hàng tháng quý hội trao tặng cho bệnh nhân, chính nhờ Quý ân nhân mà đời sống bệnh nhân nơi đây được cải thiện.

Hơn thế nữa, Hội còn giúp cho trại Quỳnh lập như thuốc men, nhà cửa, dinh dưỡng, giáo dục

(giúp các con và cháu bệnh nhân tiền học hằng năm, từ đó các con em được cấp sách tới trường và được bước chân vào giảng đường Đại Học và sinh hoạt bình thường với xã hội bên ngoài, đến nay con bệnh nhân đã có nhiều em ra trường có công ăn việc làm ổn định).

Ngoài ra Hội còn giúp những người mắc bệnh phong đã được chữa khỏi bệnh, tái hòa nhập vào cuộc sống bình thường và giúp họ tự túc trong cuộc sống.

Xin Tạ Ôn Trên Người Vẫn Thương Người!

Nữ tu: **Nguyễn Thị Nguyễn**
Đòng Mến Thánh Giá Vinh
Trai Phong Quỳnh Lập-Nghệ An, Hà Tĩnh

Một Kiếp Phong Cùi

Kính thưa Quý Hội Bạn Người Cùi.

Tôi là Thiếu Quang Tiêm, bệnh nhân phong Chí Linh Hải Dương. Tôi xin được chia sẻ đôi lời: trước tiên cho phép tôi xin gửi lời chào và kính chúc Quý Hội cùng Quý Ân Nhân luôn luôn mạnh khỏe, vui vẻ và bằng an trong cuộc sống.

Năm 1980 tôi đến ở trại phong Chí Linh, lúc đó tôi 15 tuổi, 40 mươi năm sống cùng các cụ, đến nay tôi 55 tuổi. Tôi xin sơ lược tiểu sử và cuộc sống sinh hoạt của người bệnh phong Chí Linh, để Quý Hội và Quý Ân Nhân hiểu hơn về cuộc sống và con người của người bệnh phong Chí Linh, Tỉnh Hải Dương. Khu điều trị trại Chí Linh được thành lập từ năm 1969, đến nay là 51 năm, trên vùng đồi núi hoang vu hẻo lánh, thuộc Xã Hoàng Tiến, huyện Chí Linh, tỉnh Hải Dương, Số bệnh nhân khi đông nhất là 230 người, vì tuổi già, bệnh tật, các cụ đã lần lượt dắt nhau ra đi về với tiên tổ, nay còn 106 người. Trong số 106 người hiện nay, đa số là người già yếu và tàn phế. Tuy bệnh tật nhưng tuổi thọ các cụ rất cao, như cụ Nguyễn thị Suối tròn 100 tuổi là người

cao niên nhất hiện nay, cụ vẫn minh mẫn trong sinh hoạt riêng hàng ngày.

Đặc biệt hơn là cháu Trần thị Định, năm nay 27 tuổi, chân tay tàn phế nặng. Bệnh phong thường để lại những di chứng tàn phế dị dạng, nên xã hội xưa rất kỳ thị và xa lánh người bệnh phong.

Có những câu chuyện rất thương tâm, xót xa như cụ Nguyễn thị Sến, năm nay 75 tuổi, cụ có 2 người con trai, khi cụ ông biết cụ bà mắc bệnh phong, cụ ông lo 2 con sau này cũng mắc bệnh, liền đem 2 con ra ao dìm chết.

Vì quá thương con, nên cụ bà bị thêm bệnh tâm thần. Còn nữa như cụ Nguyễn thị Phương, năm nay 76 tuổi, có người con trai duy nhất, bố chết, vào trại sống với mẹ, đi học bị chúng bạn chế diễu con người hủi, vì xấu hổ căn bệnh của mẹ đã nhảy xuống sông cầu - Bắc Ninh tự tử. Bà vì thương nhớ con, nay cũng thành người lẩn thẩn. Nói về cảnh thương tâm của người bệnh phong thì nhiều vô kể.

Năm 1998 khu điều trị phong Chí Linh được Soeur Nguyễn thị Phượng và Sr. Nguyễn thị Dậu, đến sống

chung với người bệnh phong chúng tôi.

Năm ấy còn khó khăn, hai Soeur ở một phòng giột nát vì nhà đã xuống cấp, các Sr có chiếc xe đạp cũ cộc cạch để đi lại. không có tiền lương, bệnh nhân ai cũng thương cũng mến, người cho củ khoai, người cho nắm rau, chút xà bông vv... ai cho cái gì hai Sr ăn cái đó. Mặc dù thiếu thốn nhưng các Soeur rất vui vẻ sống hòa nhập với bệnh nhân.

Hơn 20 năm qua, hai Sr đã tận tình chăm sóc giúp đỡ bệnh nhân như người thân

ruột thịt. Công việc thường ngày là làm dẹp, sửa chân giã, sửa nạng cho bệnh nhân. Ngoài giờ làm việc, các Sr còn giúp các cụ già yếu tắm rửa, cơm nước, động viên thăm hỏi, kết nối tình cảm xa gần để giúp bệnh nhân.

Tết đến xuân về, năm nào cũng vậy, nếu bệnh nhân chưa có được 2 chiếc bánh chưng và nửa ký giò là các Sr chưa an tâm. Hai Sr. đã là cầu nối giữa Quý Hội với bệnh nhân và là cánh tay nối dài, tiếp nhận và chuyển giao những tấm lòng vàng của Ân Nhân Người Việt Hải Ngoại tới những người thiếu may mắn như chúng tôi.

Vì thương yêu chúng tôi, Quý Hội cũng như Quý Ân Nhân đã giúp chúng tôi hàng tháng bớt đi những khó khăn trong sinh hoạt, cải thiện những bữa cơm đạm bạc hàng ngày, mang lại cho người bệnh chúng tôi niềm vui

khôn tả và tự tin hơn trong cuộc sống, mọi người ai nấy đều phấn khởi và biết ơn.

Cứ sang tháng là bệnh nhân chúng tôi mong nhận được tiền trợ cấp của Quý Hội. Cứ thấy 2 Sr đội mũ dắt xe đi, chúng tôi bảo nhau : Sr đi chốc về là có tiền đấy, chúng tôi mong Sr như con mong mẹ về chợ. Người bệnh nhân phong chúng tôi, với cả tấm lòng biết ơn Quý Hội cùng Quý Ân Nhân và các Sr đã giúp chúng tôi trong nhiều năm qua, chúng tôi cảm nhận Quý Hội, Quý Ân Nhân và 2 Soeur là những người thân ruột thịt của gia đình phong Chí Linh chúng tôi.

Cuối cùng, tôi không biết nói gì hơn, xin cảm ơn và cầu chúc Quý ân nhân luôn mạnh khỏe và ngày một phát triển, để tiếp tục yêu thương giúp đỡ người bệnh phong Chí Linh chúng tôi, cũng như các bệnh nhân phong trong cả nước.

Trọng Kính!
Nguyễn Quang Thiều,
trại phong Chí Linh- Hải Dương

Chặng Đường 15 Năm Cùng Ăn Cùng Ở Với Người Phong.

Kính thưa quý ân nhân, nhìn lại chặng đường 15 năm đồng hành, cùng ăn, cùng ở, cùng sống với những người phong cùi tại Văn Môn chúng con cảm nhận được biết bao hồng ân Thiên Chúa trao tặng cho chúng con.

15 năm một khoảng thời gian tuy cũng không dài nhưng cũng đủ để chị em chúng con cảm nghiệm được tình yêu thương, sự đùm bọc của tất cả mọi thành phần trong Giáo hội cũng như xã hội.

Từ những ngày đầu bước chân sang vùng “đất mới” với biết bao lạ lẫm, khó khăn về vật chất, hoang mang về tinh thần, nhưng nhờ ơn Chúa giúp, nhờ sự hảo tâm giúp đỡ của quý Hội, chị em chúng con có thêm cơ hội phục vụ những người bệnh phong tàn tật. Với bản thân con, là những người được Hội tin tưởng, trao phó phần tài chính để lo cho hơn 200 bệnh nhân hàng tháng.

Thật sự khi cầm số tiền lớn vậy con rất lo lắng đồng thời luôn ý thức được trong việc chi tiêu cho các bệnh nhân để sao cho đúng với mục

đích chi tiêu thực tế hàng ngày của các bệnh nhân phong.

Với số tiền cụ thể hàng tháng, việc chi ăn uống cho bệnh nhân con luôn chú trọng hàng đầu. Đối với các cụ nằm liệt giường, không có khả năng bảo quản tiền, sau khi trích $\frac{1}{2}$ số tiền chi cho ăn, uống, số còn lại con đã giữ lại để chi phí các khoản khác theo nhu cầu của các cụ như chăn chiếu, mùng, mền, quạt sưởi, quần áo, thuốc thang

mua thêm bên ngoài để tăng cường sức đề kháng cho các cụ. Riêng việc phục vụ ăn uống, sinh hoạt của các cụ.

Chị em chúng con luôn luôn thay đổi khẩu vị ăn cả bữa sáng/trưa/chiều và các bữa ăn trong tuần sao cho không nhàm chán để giúp các cụ có cảm giác ngon miệng và ăn uống tốt hơn. Nhớ lại từ những ngày đầu mới đến, chứng kiến các bệnh nhân già nua, lở loét, cụt trụ tứ chi, tất cả chị em chúng con vô cùng hoang mang lo lắng, lo vì sợ lây nhiễm từ các cụ, lo vì sợ không đủ thiện chí để tận tình giúp họ (vì sợ một ngày nào đó, chúng con cũng sẽ là những người phong cùi).

Tuy nhiên, mọi sự Thiên Chúa đã khởi sự thì Ngài cũng quan phòng...

Với thời gian, chúng con dần cũng quen với cuộc sống, đặc biệt với sự quan tâm, nâng đỡ của quý Hội, chúng con từng ngày có thêm những cơ hội để có thể phục vụ

người bệnh một cách tốt hơn.

Chúng con luôn nhắc nhở người bệnh và tự bản thân mình rằng, mỗi khi sử dụng đồng tiền quý Hội gửi về là một lần chúng con cần ý thức đó là sự dành dụm, góp nhặt, là mồ hôi nước mắt, là công sức và sự hy sinh cao cả của biết bao **Ân Nhân** tại **Hoa Kỳ** trao tặng cho bệnh nhân.

Vì thế trong mọi khoản chi, chị em chúng con luôn ý thức rõ vai trò của mình trong việc quản lý và sử dụng nguồn tài chính sao cho phù hợp và hiệu quả nhất.

Việc chăm sóc các cụ phần lớn do chị em chúng con đảm nhận, có nhiều cụ vì nằm liệt đã quá lâu, thân mình đã lở loét, hôi thối đặc biệt trong những ngày hè nắng nóng.

Vì thế, các cụ nơi đây vẫn rất mong mỗi tiếp tục được đón nhận sự sẻ chia từ quý ân nhân trong những thời gian tới. Chúng con cũng hiểu rằng, hậu quả của đại dịch Covid 19 đã và đang để lại những thiệt hại rất lớn cho nước Mỹ, việc kêu gọi sự chung tay chia sẻ trong lúc này là vô cùng khó khăn cho Hội. Biết vậy, nhưng con vẫn mong mỗi, tha thiết xin quý ân nhân thương đến các bệnh nhân có đủ thực phẩm để cải thiện cuộc sống trong lúc tuổi già. Công lao to lớn của quý ân nhân và quý Hội, chúng con chẳng thể đáp đền, chỉ

biết nguyện xin Thiên Chúa qua lời chuyển cầu của Mẹ Maria và các Thánh, luôn ban bình an, sự nhiệt thành, sức khoẻ trên tất cả các thành viên của Hội và gia đình.

Trọng Kính
Maria Anre Trần Thị Hoa
Trại Phong Văn Môn - Thái Bình

**Những thiện nguyện viên thường xuyên
có mặt khi hội cần.**

Ước Mơ Được Thắp Sáng

Kính thưa quý ân nhân,

Con là Phạm Thị Thanh Tâm ở Trại phong Quy Hòa, Quy Nhơn, Bình Định. Vậy là chặng đường 24 năm đèn sách cất bước đến trường, nay con đã có được mảnh bằng trong tay và một chỗ đứng khá tốt trong xã hội. Kính thưa quý ân nhân, Con mới tốt nghiệp Được ở trường Đại học Duy Tân.

Ngày hôm nay con cảm thấy tự hào và hãnh diện, con muốn được chia sẻ niềm vui này của con với Hội và quý ân nhân. Con đã tốt nghiệp đạt thành tích loại giỏi trong 5 năm qua và con có được ngày hôm nay là nhờ công ơn lớn lao của quý ân nhân.

Kính thưa Hội và quý ân nhân, từ khi con được sinh ra và lớn lên trên mảnh đất này không chỉ riêng con mà cả các bạn cùng trang lứa đều mang trong mình nỗi mặc

cảm và tự ti là con bệnh nhân phong, chúng con được gọi với cái tên là con cùi.

Nhưng không phải là vì con cùi mà chúng con không được quyền ước mơ tương lai cho đời mình.

Từ lúc con còn nhỏ, trong suy nghĩ khờ dại của một đứa trẻ con cứ nghĩ chỉ cần có ước mơ và quyết tâm thì con sẽ đạt được, nhưng khi sắp bước chân vào cửa Đại học con mới chợt nhận ra rằng đời sống kinh tế của gia đình con quá khó khăn, hoàn cảnh gia đình con không cho phép thực hiện những ước mơ trên gánh nặng đôi vai của cha mẹ.

Cha mẹ con chỉ là người lao động chân tay, hằng ngày bán mặt cho đất bán lưng cho trời, ba con phải thức dậy từ 2g sáng để đi đánh cá, nhưng hôm được hôm không, mẹ con thì ngồi trên bờ đợi ba con, đánh được con cá nào mẹ con vội chạy thẳng đến chợ bán để có tiền chi tiêu cho cả gia đình ngày hôm đó.

Con nhìn thấy hoàn cảnh gia đình khó khăn, ba mẹ vất vả quanh năm suốt tháng, nhìn thấy chung quanh con toàn cuộc đời bất hạnh, thấy nỗi đau đớn do bệnh phong hành hạ đã thôi thúc con để con cố gắng theo đuổi ước mơ của mình trở thành một dược sĩ để sau này có thể xoa dịu phần nào nỗi đau của những bệnh nhân phong ở đây.

Nhưng con đã trải qua nỗi sợ hãi khi ước mơ của con bị đứt đoạn vì kinh tế của gia đình, con cứ ngỡ là con đường phía trước sẽ đen tối và khó khăn không có lối thoát.

Nhưng đúng lúc đen tối, đúng lúc bên bờ vực tuyệt vọng thì Chúa đã đem quý ân nhân đến cho chúng con, quý ân nhân cho chúng con hy vọng, thắp sáng ước mơ của chúng con để chúng con có cơ hội bước đi.

Nhìn lại chặng đường đã qua con ngỡ ngàng và tự nhủ, nếu ngày đó,

3 em đã tốt nghiệp các ngành
-Dược sỹ- Kỹ sư- Kinh tế

Hội không đến thì giờ đây con đã theo Ba Mẹ trở thành những người lao động tay chân, làm sao dám mơ ước được bước chân vào giảng đường đại học.

Hiện nay em con cũng đang học ở Sài Gòn năm nhất Y Khoa (bác sĩ) với sự trợ giúp của Hội.

Giờ đây con tự tin sải bước vào đời bằng kiến thức mà chính quý ân nhân đã trang bị cho chúng con. Con biết rằng để có được số tiền cho chúng con ăn học, quý ân nhân đã chắt chiu dành dụm mới có dư để giúp chúng con được như ngày hôm nay. Con cầu mong cho cơn dịch bệnh Covid -19 được qua mau, đất nước Mỹ sớm trở lại bình thường để những thế hệ sau cũng mãi được quý ân nhân và Hội tiếp tục giúp đỡ.

Đặc biệt chúng con luôn nhớ tới Bác Công đang lâm bệnh nặng chúng con cùng nhau cầu nguyện nhiều cho bác Công. Con xin hứa sẽ đem nhiệt huyết của tuổi trẻ cùng với hành trang kiến thức mà con có để bước vào đời, giúp ích cho gia đình và xã hội.

Một lần nữa con xin tri ân và khắc sâu tấm chân tình mà quý Hội và quý ân nhân đã dành cho chúng con và những người bệnh nhân phong Quy Hòa.

Kính thư
Nguyễn Thị Thanh Tâm
Trại phong Quy Hòa- Quy Nhơn

“Not all of us do great thing, but we can do small things with great love”

Mother THERESE OF CALCUTTA.

Cần Những Bàn Tay

Hình ảnh và cuộc sống người phong tại Tây Nguyên đã ghi đậm vào trái tim chúng tôi. Đau thương nào cũng không thể so sánh với nỗi đau của người phong: *đớn đau thể xác và khổ nhục tâm linh. Bệnh tật dẫn đến đói nghèo rồi đói nghèo dẫn đến bệnh tật. Cái vòng lẩn quẩn ấy cứ theo mãi, bám víu họ cho tới khi họ xa lìa khỏi trần thế.* Tuy đã hết bệnh nhưng họ vẫn đau đớn, mặc cảm vì tật nguyên, bất lực không thể làm việc để tự mưu sinh và lại còn bị xã hội xa lánh, khiếm sợ.

Bệnh phong đã để lại các di chứng nghiêm trọng làm tổn hại trên cơ thể con người như: bị sụp mũi, mắt nhắm không kín, mất phản xạ giác mạc, tiêu xương cơ rút và

cụt ngón tay, ngón chân đặc biệt là loét bàn tay, bàn chân. Những vết thương lở loét ở bàn tay hoặc bàn chân gọi là “**LỔ ĐÁO**”. Vết thương “lổ đao” cứ đào sâu vào da thịt đến tận xương.

Càng lâu, nó càng làm hoại tử, khiến da thịt lở loét gây đau đớn cùng cực. Vì “lổ đao” ở bàn tay hoặc dưới lòng bàn chân, mà bàn chân phải tiếp xúc với đất cát, bàn tay phải làm việc để kiếm sống hàng ngày, nên việc chữa lành “lổ đao” rất khó, và trở thành cơn ác mộng của các bệnh nhân phong cùi.

Phương pháp duy nhất để giúp họ không bị tàn phế đó là: Ngâm, rửa vết thương hàng ngày và đi **ĐÔI DÉP ĐẶC BIỆT** dành cho bệnh nhân phong. *Đó chính là yếu tố để hình thành một xưởng dép bệnh nhân phong tại Giáo Phận KonTum Việt Nam, phục vụ cho bệnh nhân phong hai tỉnh GiaLai và KonTum.*

Hình thành một đôi dép bệnh nhân phong tốn nhiều công. Kỹ Thuật Viên phải đi tận nơi để bó bột chân bệnh nhân, mang khuôn bột về xưởng dép phơi khô, đổ thạch cao vào khuôn bột để tạo chân của bệnh nhân.

Do đó, mỗi bệnh nhân đều có mẫu chân khác nhau. Có khi chân phải tròn, chấn trái méo. Có khi chân phải lớn chân trái nhỏ.

Trời ơi!!! Đủ thứ loại chân. Nguyên vật liệu để làm dép cũng đặc biệt: xốp tiếp xúc với bàn chân phải mềm để bệnh nhân không bị đau khi bước đi. Ngược lại, vì chân bệnh nhân phong không còn cảm giác khi bị vật nhọn đâm vào, nên đế dép phải thật cứng và nhẹ.

Trong suốt thời gian qua, tại Tây Nguyên, với mục đích xoa dịu nỗi đau về tinh thần lẫn vật chất của người phong, Hội Bạn Người Cùi đã thực hiện rất nhiều chương trình: giúp lương thực, học bổng cho học sinh, làm dép cho những bệnh nhân bị tàn phế, cung cấp thuốc men.... Trong chuyến về thăm quê nhà, Hội đã không ngần ngại xem từng lỗ áo của đôi chân bệnh nhân.

Một hình ảnh đã ghi sâu đậm trong tâm trí chúng tôi, đó là những cái bắt tay với bàn tay đầy đủ mười ngón của HBNC, và bàn tay không ngón của nhiều bệnh nhân phong khi đến thăm và già từ họ.

Tuy nhiên, khả năng của Hội Bạn Người Phong tại Hoa Kỳ thì eo hẹp mà nhu cầu của các bệnh nhân phong cùi khốn khổ tại quê nhà thì lại quá nhiều, quá lớn.

Người phong cùi tại Việt Nam đang cần đến lòng từ tâm bác ái của quý vị.

Chúng tôi thực sự cần có thêm những bàn tay ân tình để cùng Hội Bạn Người Phong chung sức trong công tác giúp đỡ cho những người phong cùi có cơ hội thoát khỏi cuộc sống khốn khổ tối tăm và được sống một đời sống đáng sống của con người, con của Thượng Đế.

Chúng tôi hy vọng Quý Vị sẽ tiếp tay với Hội Bạn Người Phong để mang lại cho anh chị em phong cùi khốn khổ

tại quê nhà một niềm hy vọng và con em của họ có một tương lai tốt đẹp hơn.

Họ xứng đáng được Quý Vị thương xót và giúp đỡ để thoát khỏi cuộc sống lầm than khổ khổ đó.

Nguyện xin ơn trên ban muôn phúc lành cho Quý Vị.

Đỗ Tri

*Xưởng Đép Bệnh Nhân Phong
Giáo Phận KonTum.*

Con đường duy nhất là học vấn mới giúp các em và gia đình họ thoát ra khỏi mặc cảm, nghèo đói, các em mới có cơ hội tiến thân trong cuộc sống.

Em Ka Lang Linh là con gia đình phong thuộc trại phong , Da Lành II, Di Linh, Tốt Nghiệp Bác Sĩ năm 2015, Đại học y khoa-Ban Mê Thuật.

Hạt Giống Đâm Hoa Kết Trái

Lời đầu cho phép cháu được gửi lời cảm ơn đến Hội và quý vị ân nhân. Chúc Hội ngày càng phát triển hơn để có thể giúp cho nhiều người có hoàn cảnh như gia đình cháu.

Cháu và gia đình được quý vị và Hội giúp đỡ nhờ sự kết nối từ quý Sơ ở Dòng Phao Lô Huế. Từ một gia đình khó khăn, mẹ cháu mang trong mình bệnh nhân phong cùi và nhiều bệnh khác như tim mạch, thần kinh, cột sống. Toàn bộ kinh tế gia đình phụ thuộc vào việc làm nương rẫy của người cha già yếu.

Việc học hành của hai anh em có thể tạm dừng nếu không có bàn tay của quý vị. Từ khi nhận được sự giúp đỡ của quý vị, hai anh em cháu có điều kiện để học tập, mẹ già có điều kiện thuốc thang. Cả hai anh em đều phấn đấu và tốt nghiệp Đại học khối ngành kinh tế. Giờ cả hai đều là Giám đốc của hai công ty bất động Sản.

(Cháu là Phạm Văn Phục – Giám đốc vp bất động sản 247-Huế)

(Em cháu, Phạm Văn Bình – Giám đốc công ty bất động sản Thăng Lợi – Sàn Tây Nam – Thành phố Hồ Chí Minh)

Đến hôm nay, cũng gần hai mươi năm gia đình cháu nhận được sự giúp đỡ của quý vị. Gia đình cháu ngày càng tốt hơn về mọi mặt. Mẹ của cháu khỏe hơn lúc trước nhiều. Bố cũng đỡ vất vả hơn xưa. Bản thân hai anh em cháu đã có việc làm tốt và địa vị tương đối khá trong xã hội.

Thành công hôm nay của gia đình cháu đã nhờ vào sự giúp đỡ của quý ân nhân

rất nhiều. Chính quý vị đã đến với gia đình cháu kịp thời, đúng lúc khó khăn nhất. Và cũng chính là nguồn động lực lớn nhất cho gia đình cháu vượt qua khó khăn. Từ sâu thẳm trong trái tim những thành viên gia đình cháu, chúng cháu rất biết ơn quý vị và Hội rất nhiều.

Gia đình cháu là minh chứng cho hạt giống mà quý vị đã gieo và vun trồng nhiều năm nay đã được đâm hoa, kết trái.

Một lần nữa, cháu và gia đình gửi lời cảm ơn chân thành nhất đến quý Hội và quý ân nhân. Chúc cho Hội và quý vị có thêm thật nhiều sức khỏe, công việc làm tốt,

có thêm nhiều thời gian để quý vị về thăm và giúp cho bệnh nhân phong. Tất cả gia đình người phong vẫn còn đang rất cần đến những tấm lòng hảo tâm, chia sẻ, giúp đỡ của quý ân nhân hải ngoại.

Kính thư!
Phạm Văn Phục

“Này chính Chúa đã sai tôi đi Sai tôi đi đến với người nghèo khó...”

Kính Thưa Quý ân nhân, tôi là Nữ tu Dòng Thánh Phaolô thành Chartres, tôi luôn mang trong mình nhiệt tâm dẫn thân cho sứ mạng Tông đồ, đến với những người nghèo khổ, nâng cao mức sống của dân làng theo Linh Đạo và Sứ Mạng của Hội Dòng. Chúa Thánh Thần là tác nhân, là sức mạnh cho tôi trong suốt hơn 30 năm phục vụ Anh Chị Em bệnh nhân phong ở nơi đây.

Nhớ lại những ngày đầu khi mới đi phục vụ khó khăn muôn vàn để đến được với các Anh Chị Em bệnh nhân phong trong các làng, đường sá thì xa xôi, lầy lội bởi vì tâm lý dân làng đối với người bệnh, không cho sống chung. Họ đuổi người bệnh đi sâu vào trong núi rừng.

- Phương tiện đi lại không có: chỉ một chiếc xe Honda có thể “biểu tình” bất cứ lúc nào.
- Chính quyền thì cấm cách, lo sợ người Kinh đặc biệt là Tu sĩ đi vào làng.
- Và một khó khăn nữa, thủ tục “đầu tiên”... đó là “tiền đầu”. Thực vậy, đến được với Anh Chị Em bệnh nhân phong đã khó vậy mà đến đó nhìn thấy họ đau-đói- khổ mà không giúp được những điều thiết thực cần thiết nhất của họ chúng tôi rất khổ tâm.

• Đó là chuyện của 30 năm về trước.

Còn hôm nay, mặc dù xã hội phát triển về nhiều mặt: giao thông thuận lợi hơn, phương tiện dễ dàng hơn, hiểu biết về căn bệnh phong cũng được nâng cao... nhưng sự e dè, kì thị đối với người bệnh phong vẫn còn đó.

Vẫn còn những thiếu thốn về vật chất, tinh thần làm cho cuộc sống của Anh Chị Em bệnh nhân phong ở mức “tận cùng” của sự thiếu thốn: lương thực, thuốc thang, các nhu yếu phẩm sinh hoạt hằng ngày...

Thậm chí cả một chiếc hòm khi chết cũng phải chờ đợi. Ngoài ra, họ còn thiếu cả một tương lai khi chính bản thân họ không có trí thức rồi đến con cái họ cũng bị hạn

chế vì không có đủ điều kiện để đi học ...

Và, nếu ai đã từng đến nơi Anh Chị Em bệnh nhân phong đang sinh sống. thì chúng ta sẽ nhận thấy rằng những nhu cầu tối thiểu của một con người vẫn chưa được đáp ứng.

“Thời này mà vẫn còn có những cảnh sống như vậy? Không thể tưởng tượng nổi!”

Theo cảm nhận của riêng tôi chính tình thương, sự cảm thông gần gũi của chúng ta đã làm cho Anh Chị Em bệnh nhân phong nhận ra họ còn được sống, vẫn hiện diện dù cho hoàn cảnh sống khó khăn, bệnh tật đau đớn nhưng cũng không phải là dấu chấm hết cho cuộc đời.

Tôi xin thay mặt toàn thể các Anh Chị Em bệnh nhân phong ở khắp mọi nơi- không chỉ là Tây Nguyên này- gửi lời cảm ơn chân thành đến

Quý Hội Bạn Người Cùi cũng như Quý Ân Nhân đã luôn đồng hành với Anh Chị Em bệnh nhân phong trong suốt 25 năm qua và có thể hơn nữa.

“Chính anh em hãy cho họ ăn đi” (Lc 9,13). Lời Đức Giêsu truyền dạy hơn 2000 năm qua vẫn còn sức mạnh

làm lay động bao trái tim của chúng ta: Xin Quý Ân nhân và Hội Bạn Người Cùi, và có thêm nhiều người tiếp tục mở tim, mở tay giúp cho những chi thể khốn cùng của Đức Kitô là các Anh Chị Em bệnh nhân phong ở tại thế.

Tạ ơn Chúa 25 năm qua đã ban ơn và dìu dắt Hội Bạn Người Cùi vượt qua mọi khó khăn thăng trầm để luôn là cánh tay nối dài của Thiên Chúa đến với các Anh Chị Em bệnh nhân phong ở khắp mọi nơi trên đất nước Việt Nam, đặc biệt là trên vùng Tây Nguyên này.

Tất cả là Hồng Ân

Lạy Chúa, chúng con xin Chúc tụng và Tạ ơn Chúa muôn đời vì Hồng Ân 50 năm đồng hành cùng Anh Chị Em bệnh nhân phong của chúng con. Nguyên xin Chúa mãi luôn là BẠN của chúng con như chúng con vẫn luôn là BẠN của Anh Chị Em bệnh nhân phong cùi.

Xin Thánh Thần là sức mạnh và là sự nối kết chúng con lại với nhau thúc đẩy chúng đi tới và đi tới mãi không ngừng ...

... Người sai tôi đi âm thầm khiêm hạ
Người sai tôi đi băng lại tim người
Người sai tôi đi bó vết thương đau ...

Nữ Tu: Phạm Thị Ngọc Hòa
Dòng Phaolô Tây Nguyên

TÂM TÌNH TRI ÂN CỦA HỌC SINH

Con tên là Lê Thanh Vy, hiện đang là học sinh lớp 10 con xin đại diện các bạn viết lên tâm tình của chúng con, con rất là hãnh diện và cảm thấy niềm vui dâng trào trong con khi được chia sẻ những nỗi sâu lắng từ tận đáy lòng đến Hội và quý vị ân nhân :

Qui Hòa – một ngôi làng nhỏ đơn sơ, mộc mạc với những người dân hiền lành nhưng kém may mắn khi mắc phải căn bệnh phong quái ác. Ngày ngày trôi qua là những đau khổ, dày vò về cả thể xác lẫn tinh thần của những người dân làng phong. Cuộc sống nghèo khổ, khó khăn như một tấm vải đen bao trùm lên bầu trời nơi đây, nó đã che khuất đi ánh sáng, che đi sự hy vọng, sự mong ước về một cuộc sống tươi đẹp của gia đình chúng con.

Được sinh ra trong ngôi làng này đã khiến bao ước mơ, hoài bão của chúng con dần dần bị dập tắt lụi tàn theo thời gian. Nói như vậy không phải vì chúng con không cố gắng mà hoàn cảnh thật sự không cho phép. Ở nhà

phải lo việc ăn uống, sinh hoạt đi học phải lo đóng học phí ...

Nhìn ba mẹ ngày ngày cực khổ làm lụng vất vả chiu từng đồng bạc chúng con buồn vô cùng, nhiều lúc chúng con tự hỏi chính bản thân mình vì sao ông trời lại đối xử tệ bạc với chúng con như thế. Nhìn các bạn đồng trang lứa được đi học, vui chơi một cách vô tư chúng con tủi thân lắm, điều đó làm chúng con cảm thấy tự ti, lo lắng khi tiếp xúc với các bạn khác, sợ các bạn xa lánh chúng con.

Con người sinh ra trên đời này ai mà không có những ước mơ, khát vọng, nhưng hoàn cảnh đã khiến chúng con không dám suy nghĩ thêm nữa về tương lai sau này.

Tưởng chừng hoài bão ước mơ sẽ chỉ mãi dừng lại ở hai chữ “dở dang” thì đó cũng là lúc Hội Bạn Người Cùi đến cho chúng con cơ hội để biến ước mơ của chúng con thành sự thật, lòng hảo tâm, sự giúp đỡ kịp thời của Hội đã cho chúng con biết chúng con không hề bị loại bỏ, cho chúng con thêm động lực và hy vọng về một cuộc sống

tốt hơn, nếu nói:

“Mặt trời là ánh sáng của vạn vật thì quý Ân Nhân chính là ánh sáng của đời chúng con.”

Nhờ quý vị chúng con có thêm sức mạnh để phá tan màn đen u ám kia để có thể nhìn thấy được tia sáng chói chang trên bầu trời xanh ngát màu hy vọng, chúng con thật sự biết ơn Hội và các vị ân nhân .

Sự cảm kính tận đáy lòng chúng con không tài nào diễn tả được hết, chỉ biết nói lên hai tiếng :

Tri Ân Và Tạ Ôn

Chúng con biết để có được một khoản tiền lớn để lo cho trại phong chúng con được nhiều việc như vậy, con nghĩ các vị đã phải vất vả lao động gian nan lắm, chúng con thật sự xúc động và biết ơn HBNC và quý ân nhân. Nếu không vì thương những gia đình người phong thì quý vị đã ở vào tuổi này có thể sống an nhàn bên con cháu, nhưng các vị lại nhường cơ hội đó cho chúng con.

Tuy nhiên, hiện nay dịch bệnh Covid -19 bùng phát rất mạnh, lan rộng các nước trên thế giới, không may nước Mỹ lại là nơi chịu thiệt hại khá nặng nề, chúng con biết những khó khăn, thử thách mà Hội đang trải qua để lo cho chúng con. Chúng con chỉ biết cầu nguyện xin cho Hội và các vị ân nhân được bình an vượt qua cơn đại dịch này.

Chúng con là những học sinh và gia đình chúng con ở trại phong Qui Hòa, Bình Định sẽ cố gắng học tập, sống

đạo đức và cầu xin Thiên Chúa mỗi ngày ban sức khỏe, nghị lực, bình an cho Hội và quý ân nhân, nhất là bác Công để tiếp tục giúp đỡ chúng con.

Thay mặt các bạn học sinh
được Hội bảo trợ.

Trọng Kính!
Con Lê Thanh Vy

Bố mẹ em Lê Thanh Vy

Bài Thơ Covid-19

Covid 19 toàn cầu
Ông Công bên Mỹ cũng đau cũng buồn
Bệnh nhân Quỳnh lập chúng con
Ai ai cũng xót nỗi buồn của ông
Ân nhân Mấy chục năm ròng
Người phong vẫn nhớ tấm lòng ông Công
Bệnh cùi cả nước cũng đông
Người nào cũng mến, cũng mong Ông về
Ông ơi! Ông ở xa quê
Tình thương Ông mãi hướng về người phong
Các cháu học sinh cũng mong
Ngày đêm khẩn nguyện cho Ông mau lành!

Ông Trần Xuân Minh

Trai phong Quỳnh Lập-Nghệ An, Hà Tĩnh

Hội Bạn Người Cù Tổ Chức Xổ Các Lô Trúng Vào Chúa Nhật Ngày 7-Tháng 6-Năm 2020 Tại Cơ Sở Đài Truyền Hình SBTN

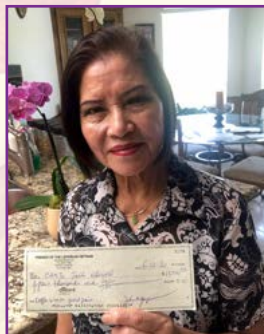

Người Trúng Số Lô Độc Đắc Năm - 2020

Kính Chào quý hội viên và cùng tất cả quý vị yểm trợ Hội bạn Người Cù: Tôi là Cẩm Tú, hiện đang cư ngụ ở Dallas, tiểu bang Texas, người đã may mắn trúng lô độc đắc.

Xe Toyota Camry-2020, xổ ngày 7 tháng 6 năm 2020

Tạ Ôn Chúa, và cầu xin cho hội và tất cả mọi người được bình an để lo giúp đỡ cho những người phong cùi kém may mắn đang sống ở quê nhà.

Kính chào
Cẩm Tú

CẢM ƠN TRỜI VÀ CẢM ƠN ĐỜI

Cám ơn Trời cho chúng tôi hiện diện
Nơi dương gian trong thân phận con người
Dẫu nụ cười nhiều khi chưa trọn vẹn,
Vì thân hình còn mang những thương đau.

Rất nhiều khi phải nuốt nước mắt vào,
Bởi tiếng nói, tiếng chào không ai đáp...
Thấy chúng tôi người ta như bắt gặp,
Một thứ gì thật đáng sợ, đáng khinh.

Lòng mặc cảm, chúng tôi phải ẩn mình,
Nơi rừng sâu, nơi núi đồi xa vắng,
Vật lộn với những đêm dài thức trắng
Dần quên đi tiếng hát lẫn tiếng cười.

Rồi Trời đã gọi đến những con người,
Để chúng tôi không thấy mình đơn độc,
Cám ơn Trời cho chúng tôi phúc lộc,
Gặp quý Ân Nhân giúp đỡ ân cần.
Tuy ở xa, nhưng tình lại rất gần,
Bởi trái tim dạt dào lòng thương mến.

Cám ơn Trời đã thương yêu gọi đến,
Hội **BẠN NGƯỜI PHONG** quý mến chân tình,
Giúp chúng tôi sống thật với chính mình,
Và vươn lên như Bình minh tỏa sáng

Dẫu còn đó những khó khăn, giới hạn
Nhưng chúng tôi đã mạnh dạn hơn nhiều,
Bước vào đời trong phó thác, tin yêu
Và hạnh phúc rất nhiều trong cuộc sống.

Gia lành ngày 22/6/2020

Cảnh Đời Nghiệt Ngã !

Trà Vinh, một địa danh thuộc các tỉnh Đồng Bằng Sông Cửu Long, là một trong những vựa lúa miền Tây. Nếu đi về hướng Tây Nam Bộ, là vùng biển thuận lợi cho việc nuôi trồng thủy sản.

Trà Vinh có rất nhiều người Khơmer, đa số họ nghèo lắm! Trà Vinh còn là mảnh đất cư mang rất nhiều những mảnh đời bất hạnh phong cùi.

Vâng! Lần lượt đi thăm ở những vùng sâu, vùng xa, tận hang cùng, ngõ cụt của vùng đất Trà Vinh, còn có nhiều con người mang chứng bệnh phong “ cùi ”, căn bệnh nan y, xem nhu y học đã đẩy lùi trong thế kỷ XX.

Nhưng thực tế!!! Đến Xã Mỹ Cẩm, Huyện Càng Long, theo lối mòn của những bờ ruộng, băng qua những cánh đồng lúa của vùng đất nhiễm mặn 6 tháng trong năm, ruộng đất chỉ để phơi ánh nắng mặt trời (đồng khô cỏ cháy) đi qua những cây cầu tre lắt léo bắt ngang kênh rạch và còn đi sâu nữa. Dọc theo hàng cây trăm bầu giữa đồng vắng, xa xa có vài nắm mộ phủ kín cỏ xanh... có

một mái chòi lá ọp ẹp, vách phên trống trải. Đây chính là nơi che mưa, đổ nắng quanh năm suốt tháng của gia đình Ông Bà Sinh.

Do mặc cảm của cơn bệnh quái ác này mà hàng mấy chục năm trời Bà chưa một lần bước chân ra khỏi nhà sang lối xóm mà chơi. Không dám ngẩng đầu nhìn mặt ai, xa dần làng quê, chợ búa đời sống xã hội văn minh thế nào Bà chưa hề biết. Chấp nhận căn bệnh của mình, ngày ngày Bà quanh quẩn bên mái chòi rách nát, cùng vui sống với chồng con, chấp nhận định mệnh đã an bài.

Thật thương tâm và cảm phục Bà! Chồng Bà, Ông Sinh sức khỏe tương đối nhưng đôi mắt mù. Ông còn trí nhớ minh mẫn. Tiếp chuyện với ông một lần, lần sau khi nghe tiếng nói, ông nhận ra ngay. Với đôi mắt mù lòa nên ông không phân biệt được ngày đêm, nhưng ngày ngày ông vẫn lội ruộng, lội ao bắt ốc, hái rau với vài con ốc bươu, 1 nắm rau đồng là đủ bữa cho cả nhà. Bà năm nay tuổi ngoài 60. Đôi tay cứng rắn khỏe mạnh của Bà ngày nào nay đã bị vi trùng cùi đục khoét, làm rụng đi dần dần cả mười ngón tay của Bà.

Đường như Bà đã an phận. Mỗi lần chúng con đến

thăm, Bà vẫn tay bắt mặt mừng. Nhìn đôi bàn tay của Bà, chúng con xót xa, không ngăn được dòng nước mắt, con cùi đã gặm nhấm cuộc đời Bà gần 40 năm qua. Hiện tại Bà là lao động chính trong gia đình; ngày ngày, Bà phải tận dụng đôi tay đau yếu của mình để lo cho gia đình. Bà có đứa con trai duy nhất lại bị bệnh tâm thần. Thật là tội nghiệp!

Tổ ấm của gia đình bà là mái chòi lá duy nhất có một cái giường nhỏ bằng tre dành cho cậu con trai, cái nền nhà là nơi ngủ nghỉ của bà, chiếc võng phía sau nhà là chỗ nghỉ ngơi quanh năm suốt tháng của ông Sinh. Gia đình bà ngày nay được no cơm, ấm áo hằng ngày, một phần lớn nhờ Hội Bạn Người Cùi và Quý ân nhân thương giúp đỡ.

Chính Quý Ân Nhân xa gần là người đem niềm vui, sự hy vọng đến cho họ. Qua Quý Ân Nhân họ biết mình còn được làm người, còn được yêu thương, nâng đỡ và biết được đồng loại còn hiểu cho nỗi đau của họ. Không phải chỉ có gia đình Bà Sinh đáng thương mà thôi, nhưng còn nhiều, còn nhiều nữa.

Đọc dài ba tỉnh *Vĩnh Long, Bến Tre, và Trà Vinh là nơi các Chị Em Dòng Mến Thánh Giá Cái Mơn* chúng con đang phục vụ công tác Tông Đồ. Còn hơn 500 bệnh nhân phong cùi chưa được chăm sóc, con số không nhỏ. Ở vùng sâu, vùng xa. nơi đồng ruộng, hẻo lánh họ an phận và chờ mong được đón nhận tình thương!

Là người đã và đang có trách nhiệm chăm lo cho các bệnh nhân,

con không khỏi đau lòng khi nhìn thấy họ trong cơn đau, trong cảnh khổ, trong cái nghèo, trong sự xa lánh và lẻ loi, con chẳng biết làm thế nào để giúp họ ?

Với khả năng nhỏ bé của một nữ tu chỉ là hạt cát bé nhỏ trong khả năng hạn hẹp của mình. Chúng con có sức khỏe, có tấm lòng yêu thương và bằng mọi cách muốn đến, muốn xoa dịu nỗi đau của những mảnh đời kém may mắn này.

Con tha thiết khẩn cầu tấm lòng, tình thương của Ông Bà, Cô Bác thương đến các bệnh nhân phong “ Cùi, ” xin tiếp tục giúp họ. Chúng con ước mong xin được cái vinh dự làm cánh tay nối dài của những tấm lòng quảng đại và của Quý Ân Nhân xa gần .

Tạ Ôn Trên Người Vẫn Thương Người

Nữ tu : Nguyễn Thị Hồng Hoa
Dòng Mến Thánh Giá Cái Mơn

Lời Tri Ân

Sống giữa thế giới của một nền văn minh hiện đại, mỗi người được hưởng trọn sự tiến bộ không ngừng. Vậy mà tôi là một con người không được hòa đồng với nhân loại vì một căn bệnh quái ác vô cùng thương tâm.

Sinh ra và lớn lên trong trại cùi, vì cha mẹ tôi đều là những người cùi, nhưng tôi chưa bị cùi nên được gửi đi học trong trường của người bình thường, được một thời gian, các bạn biết tôi ở trong trại cùi nên tỏ ra xa lánh, khinh thường và tôi cảm thấy rất cô đơn, buồn chán.

Đôi khi tôi thậm chí trách trời sao để tôi làm con của cha mẹ tôi, và vì thế, tôi cảm thấy rất ghét cha mẹ tôi và không muốn về nhà nữa. Đôi lần tôi còn có thái độ và lời nói gay gắt với cha mẹ mà không một chút thông cảm yêu thương, khiến cha mẹ tôi rất đau lòng.

Khi học đến cấp III, tôi và Kiên quen nhau qua một lần tình cờ. Kiên chạm phải tôi khi đi trên phố, thời đó da mặt tôi rất đẹp dù chưa một lần xài mỹ phẩm, các bạn tôi hay trêu trố, nhưng có người lại bảo sắp phát bệnh là như thế. Kiên ngỡ lời làm quen với tôi, tôi rất ái ngại nhưng Kiên lại tỏ ra rất chân thành.

Hai chúng tôi quen nhau hơn 2 năm thì Kiên biết hoàn cảnh của tôi và cha mẹ tôi, nên anh

tự động chia tay. Tôi rất buồn nhưng tôi không giận anh vì biết trước số phận của mình là thế đó.

Rồi một ngày không xa, tôi cảm thấy trong mình đau nhức từng khớp xương, tôi biết đã đến lúc mình bị lây nhiễm và phát bệnh, lần lần, từ lóng tay, lóng chân tôi bị rụng xuống, mặt mũi thì biến dạng. Từ đó tôi rất sợ gặp mọi người vì mặc cảm và vì hôi thối do những vết thương loét mủ. Da dẻ tôi đỏ hồng và có nơi bị sưng húp, tôi đau nhức bên ngoài một, thì bên trong đau hơn gấp nhiều lần. Nhất là những khi trời có trăng, sự đau nhức còn tăng lên gấp bội.

Nhưng cũng từ khi ấy tôi mới thấy cảm thương cho phận đời cha mẹ mình là như thế nào. Trong khi trước đây, dù đau nhức là thế, nhưng cha mẹ tôi vẫn phải lam lũ xới miêng đất trước và sau nhà của khu trại để hy vọng kiếm thêm được gì cho cái ăn cái mặc của chúng tôi. Thỉnh thoảng các ngài còn phải lê lết ở cổng chùa hay ở ngoài chợ để xin ăn, bất kể mưa nắng, mong tìm được sự thương cảm của kẻ qua người lại, trong khi tôi chỉ có biết ăn, học và đi chơi.

Wướng vào căn bệnh này tôi kể như đời đã tàn, không còn một chút hy vọng nào, vì không còn sức để lao động nặng, làm thuê thì không ai muốn, đi xin thì đa số người ta xa tránh, ít dám lại gần, thỉnh thoảng mới có vài người thương cảm bố thí cho vài đồng lẻ, khó đủ để sống qua ngày. Nếu không có niềm tin, từ lâu tôi đã tự tử cho rồi đời, nhưng vì biết là mình không được phép tự sát nên tôi vẫn cố sống cho qua ngày.

Thật may mắn cho tôi, có “**Hội Bạn Người Phong**” đã gửi đến cho tôi một thông điệp của tình yêu thương. Hội đã đến giúp đỡ tôi và những người trong trại rất nhiều.

Đúng là Chúa thương, Người đóng cánh cửa này chắc chắn Người sẽ mở ra cánh cửa khác. *Tình thương mà Quý Ân Nhân trong Hội dành cho chúng tôi thật là cao cả, dù chưa một lần biết mặt nhưng qua các Soeur, Hội đã gửi đến cho chúng tôi một ấn tượng đẹp về tình người. Tôi như được một nguồn sống dâng trào từ đáy lòng, làm phá tan hết những gì ngăn cách, để lại trong tôi những cảm nhận sâu sắc, chân tình.*

Tôi rất biết ơn Quý Hội và quý ân nhân đã giúp đỡ tôi về mọi phương diện, vật chất cũng như tinh thần.

Từ đây tôi sống vui hơn, hạnh phúc hơn và suy nghĩ về cuộc đời tươi sáng hơn.

Kính chúc Quý Ân Nhân luôn phát triển về mọi mặt để gởi đến muôn nơi sứ điệp của tình người tràn đầy tình yêu thương, đem lại niềm an vui và hạnh phúc cho muôn người.

Mai Ca
Trại Phong Sóc Trăng- Cần Thơ

Một số con em gia đình Phong được Hội Bào Trợ đi học, nay đã thành danh, Ông Nay Bà Kia, Hội rất vui và hãnh diện.

B/s Hòa Trưởng Khoa Bệnh Viện
Khánh Hòa - Nha Trang

Em Hải Đường giảng sư đại
học Quốc Học Huế

TÂM SỰ CỦA ÂN NHÂN!

Thân gửi Ban Điều Hành Hội Bạn Người Cùi

Hàng năm tháng 6 Hội xổ số và gây quỹ đến tháng 11 thì ra DVD đến nay tôi đã giữ được gần 20 cái dvd, số tiền đóng góp đó để lo cho các bạn bệnh hoạn của chúng ta, nhưng năm nay không tổ chức được Đại Hội hơn nữa các mạnh thường quân và những người thường xuyên ủng hộ đang trong tình trạng điều đứng khó khăn thì ai cứu ai đây, nhưng mình còn khỏe mạnh không có tiền già thì cũng có tiền hưu hoặc những trợ cấp khác, ở nước Mỹ này chúng ta có thể tự lo được thì những người bạn bệnh hoạn của chúng ta làm sao đây?. Hằng đêm tôi từng thao thức xót xa thương cho những người đó nhưng sức người có hạn mong rằng mỗi người góp một bàn tay được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Thưa Quý Vị:

Nhìn thấy các thiện nguyện viên len lỏi trong các trại và các bệnh nhân, tôi ước ao thời gian có thể quay lại hơn 50 năm về trước lúc đó tôi khoảng hơn 20 không nghĩ đến chuyện lập Gia Đình mà mơ ước được đi theo các Đoàn Thiện Nguyện đi vào

các hàng cùng ngõ hẻm giống như các Dì Phước và các Sư Cô. Nhưng người ta nói chạy trời không khỏi nắng không phải cái gì muốn mà được đâu,

giống như bây giờ tôi còn muốn làm nhiều việc lắm nhưng thời gian ngày càng rút ngắn bây giờ tôi đã gần 80 rồi nhưng tâm nguyện vẫn muốn theo các đoàn thiện nguyện, thôi thì kiếp này không được xin hẹn kiếp sau biết đâu ta làm được tốt hơn.

Nhân đây tôi có chút quà cho các Bạn Phong tại Việt Nam mong rằng quý Hội nhận cho và xin;

“Tạ ơn Trên Người Vẫn Thương Người”.

Chúc Quý Hội và các thiện nguyện viên nhiều sức khỏe, bền chí để vượt qua mọi khó khăn.

Tôi là người ngoại đạo nhưng tôi là con của Đức Mẹ đó, mỗi khi có tâm nguyện gì và những khó khăn thì Mẹ vẫn ở bên tôi, mong rằng Mẹ cũng coi tất cả là con của Mẹ.

Thân Ái
Vinh + Hạnh

Nhóm Hương Sen

kính thưa quý đồng hương và các bạn thân mến!

Trong bài viết này chúng tôi muốn chia sẻ về sự hình thành của Hội Từ Thiện Hương Sen và lý do chúng tôi gia nhập Hội Bạn Người Cùi tại miền nam California.

Các bạn thân mến. Vào cuối năm 2009. Sau nhiều lần bàn bạc với một số anh chị em cùng một tư tưởng và cùng chí hướng, chúng tôi đã quyết định thành lập nhóm ca múa nhạc Hương Sen để đem lời ca tiếng hát đi khắp mọi nơi hầu mong đóng góp một chút tài mọn cho xã hội.

Thời gian qua những sinh hoạt của nhóm Hương Sen đã được mọi người và nhiều hội đoàn biết đến. Lời mời, lời giới thiệu càng ngày càng nhiều đã khuyến khích chúng tôi làm việc từ thiện nhiều hơn cho cộng đồng, cho tôn giáo và cho những hội đoàn khác nếu cần giúp đỡ.

Thưa các bạn hiện nay xã hội còn rất nhiều những mảnh đời neo đơn, bất hạnh, trẻ mồ côi khuyết tật, mù loà họ đang rất cần sự giúp đỡ của chúng ta. Chúng ta đã làm được gì để giúp đỡ cho họ chưa? Với những câu hỏi đó

như vô hình đã chống chọi trong mỗi suy nghĩ của chúng tôi và những nỗi băn khoăn ấy cũng đã giúp cho chúng tôi từ nhóm ca múa nhạc Hương sen chúng tôi đã chính thức chuyển thành Hội Từ Thiện Hương Sen.

Và từ đó chúng tôi đã hướng về xã hội, hướng về những mảnh đời đau thương mà họ cũng đang cần những bàn tay của chúng tôi giúp đỡ và luôn mong rằng sự giúp đỡ ấy cũng làm vơi đi phần nào đau thương, khó khăn trong cuộc sống của họ mong rằng đem đến cho họ một tia sáng, một hy vọng, một niềm tin trong cuộc sống.

Thưa các bạn, trong thời gian hoạt động từ thiện, chúng tôi đã có cơ duyên gặp được một người Chị mà chúng tôi không thể nào không nhắc đến, đó là Chị Nguyệt mà mọi người thường gọi là chị Nguyệt Moon. Chị là một khán giả của Hội Bạn Người Cùi có một tấm lòng vàng, hầu như chị đều có mặt trong tất cả các buổi biểu diễn gây quỹ của Hội Bạn Người Cùi được tổ chức tại nam Cali, sự quan hệ của chị Nguyệt ngày càng gắn bó với Hội Bạn Người Cùi, chị đã giới thiệu Hội Từ Thiện Hương Sen với Hội và chị cũng đã giới thiệu với Hội một em bé rất nhỏ trong Hội Từ Thiện Hương Sen mà tiếng hát rất hay. Đó là Bé Jenny Đan Anh vào lúc đó tuy mới sáu tuổi nhưng Bé có một giọng hát rất ngọt ngào, trong

sáng và ngây thơ hồn nhiên. Sau đó được sự chấp thuận của hội chúng tôi đã đưa Bé Jenny về trình diễn trong buổi gây quỹ vào năm 2013 ở Nam Cali Cùng với sự phụ diễn của một ông bố mù loà trên tay có một chiếc đàn cũ nát (đó là anh Trần Bốn một thành viên của Hội Từ Thiện Hương Sen) trên tay Bé là một chiếc nón lá cũng cũ nát với nhạc phẩm”Nó “của nhạc sĩ Anh Bằng được thể hiện qua giọng hát ngọt ngào đầy cảm xúc của Bé đã làm cả hội trường như lắng đọng lại. Tiếp theo là nhạc phẩm Quê Hương Bỏ Lại của Nhạc Sĩ Tô Huyền Vân, Bé và Nghệ Nhân Trần Bốn thêm một lần nữa đã làm cho cả hội trường xúc động dâng trào.

Và kể từ đó giữa chúng tôi và Hội Bạn Người Cùi càng gắn bó, thân thiết hơn. Chúng tôi đã coi nhau như một đại gia đình. Mọi vui buồn trong cuộc sống cũng như trong Hội đều được các Anh Chị Em san sẻ giúp đỡ lẫn nhau để cùng nhau tiến bước xây dựng cho Hội ngày càng vững mạnh hơn.

Thưa các bạn, cũng từ sau ngày hôm ấy chúng tôi bắt đầu mở rộng thêm địa bàn sinh hoạt tại vùng Bắc Cali, được Hội chấp thuận cho phép chúng tôi mang danh nghĩa của Hội trong những lần tổ chức gây quỹ tại San Jose. Tính đến nay đã được 8 năm và chúng tôi đã tổ chức được 7 lần. Riêng năm 2020 này chúng tôi đã sẵn sàng cho lần gây quỹ thứ 8 nhưng phải hủy bỏ vì đại dịch Covid 19. Trong những lần gây quỹ tại San Jose Các Anh Chị trong Hội Bạn Người Cùi không quản ngại xa xôi từ Nam Cali lái xe xuống Bắc Cali để động viên và hỗ trợ tinh thần cho chúng tôi.

Qua bài viết này chúng tôi muốn gửi đến các bạn đọc những lời tâm sự để cũng thấu hiểu nhau thêm. Lời văn tuy đơn sơ, mộc mạc không bóng bẩy, đưa đẩy nhưng nó là những lời chân thành và thực tế chúng tôi đã làm bằng tất cả con tim bằng tất cả nhiệt huyết của những người luôn muốn đem hạnh phúc và niềm hy vọng đến cho những mảnh đời còn đang gặp nhiều khó khăn trong cuộc sống. Mong rằng quý mạnh thường quân, quý thân hữu tiếp tục ủng hộ chúng tôi, để chúng tôi có thêm nghị lực và thêm tinh thần phục vụ cho cộng đồng. Sự thành công của chúng tôi không phải do chúng tôi mà là của cả tất cả quý vị đã cùng chung tay mà có được.

Chúng tôi xin chân thành cảm ơn tất cả các anh chị trong Hội Bạn Người Cùi và chúng tôi cũng xin gửi lời cảm ơn và tri ân đến tất cả các mạnh thường quân các nhà bảo trợ cùng các hội đoàn truyền thông báo chí đã hỗ trợ giúp đỡ cho chúng tôi trong nhiều năm qua, một lần nữa xin cầu chúc cho tất cả quý vị và các bạn luôn

được nhiều sức khỏe và an lành cũng không quên gửi lời chúc tốt đẹp đến những bạn phong tại Việt Nam luôn có những ngày sống vui vẻ và tràn đầy hạnh phúc.

Chào thân ái!

Hội Từ Thiện Hương sen
San Jose Cali 8/2020

Niềm mơ ước của con em người cùi đã thành sự thực là do sự yêu thương, đồng hành và đóng góp của quý ân nhân qua nhiều năm.

Em Hà Phong tốt nghiệp
Thạc Sỹ về môi trường

Bác sỹ Nguyễn Thị Trúc, tốt
nghệp đại học Y Khoa Vinh

Cánh Hoa Nhân Ái Vãn Tuổi Mầu

Là người có mặt ở Trại Phong Bến Sắn khá lâu, nên tôi đã từng chứng kiến bao cảnh biến động đời sống của người Phong đã và đang có mặt tại đây qua những thời kỳ thăng trầm đổi thay của đất nước.

Một cuộc sống mà chỉ còn lại ở tâm hồn một điều viễn tưởng về tương lai, một áng mây mờ chỉ chờ mong được bàn tay diệu kỳ tháo vén.

Giữa một tập thể con người mà sự mưu sinh hầu như bế tắc, thì tấm lòng nhân ái chính là chiếc phao cứu sinh, là mạn thuyền chở che vững chắc trước ngọn bão đời dồn dập, đẩy đưa.

Chúng tôi như kẻ lạc giữa bóng đêm, chỉ một ngọn đuốc nhỏ cũng đem đến cho chúng tôi một tia hy vọng, một niềm vui đủ kết thành mớ hành trang trong suốt chặng đường lữ thú tối tăm mà chúng

tôi đang đương đầu thách thức với số phận. Ngày nay, trong ngọn đuốc từ tâm từ bốn phương rọi đến, chúng tôi bắt gặp được một ánh sáng từ chốn xa xăm của một Hội Từ thiện, đó là Hội Bạn Người Phong đến từ Nam

Mỹ, do Anh Nguyễn Văn Công làm Trưởng Đoàn.

Cho tới nay, riêng tôi, ít ra cũng có một lần trực tiếp gặp gỡ Anh Công và cũng trao đổi một số điều cần thiết cho cuộc sống và đồng thời cũng tặng anh một số tác phẩm. Đó là một thiên trường đau thương mà mỗi người Phong ít nhiều đều phải nếm trải.

Để chan hòa phần nào sự khiếm khuyết nói trên, không kể qua thời gian trước, chỉ nói trong gần 25 năm qua, Quý anh chị trong Hội Bạn Người Phong Hoa Kỳ không ngần ngại xa xôi đã mang đến cho chúng tôi, chỉ nói riêng Khu Điều Trị Phong Bến Sắn, ngoài những vật chất định kỳ hằng tháng, còn có cả tấm lòng yêu thương của người viễn xứ, qua cách sống đạo, yêu thương và chia sẻ của đấng Toàn Năng Sáng Tạo truyền dạy.

Trong mỗi liên hệ vô hình nhưng thiết thực, chúng tôi vô cùng cảm kích và ước mong rằng, trong một xã hội thực dụng, lòng người thường có nhiều ngõ ngách, cánh

Hoa Nhân Ái sẽ luôn luôn tươi màu và mãi mãi ngát thơm hơn nữa, để cho những kẻ khó nghèo bệnh tật bớt lâm vào lối cùng của cuộc sống mà sự kém may mắn của cuộc đời đã ban cho.

Vì trong thuật ngữ, bất cứ khuynh hướng nào, tôn giáo nào cũng luôn nhắc đến câu *“tấm lòng vàng”*, vì nó luôn đóng lên sự cao cả, thiêng liêng, sâu đậm của tình cảm con người không gì so sánh nổi.

Trại Phong Bến Sắn,
Trần Hồng Phương

NIỀM MƠ ƯỚC

Sau những năm tháng Hội gieo giống
nay đến lúc Cây Đâm Hoa Kết Trái

Em Thúy Vy tốt nghiệp
đại học Tôn Đức Thắng

Em Sáng tốt nghiệp Cao Học
ngành báo chí đại học Hà-Nội

TẤT CẢ LÀ HỒNG ÂN

Kính gửi: *Hội Bạn Người Phong Hoa*
Và Quý Ân Nhân

Con là nữ tu *Thérèse Nguyễn Thị Tú, Dòng Thánh Phao-lô Tỉnh Dòng Hà Nội*. Hiện con đang phụ trách trai Phong **Xuân Mai** Hà Nội.

Con cảm thấy rất vui và thật hạnh phúc vì được làm cánh tay nối dài của Hội Bạn Người Phong.

Cách đây hơn 10 năm, con đã được nhóm Bác Công đại diện cho Hội về thăm Việt Nam và đưa con đến thăm trại Phong Xuân Mai.

Kể từ đó, con đã được Hội tin tưởng và cho con cộng tác với Hội để thăm viếng, giúp đỡ và chuyển tải tình yêu thương của Hội và quý ân nhân dành cho các bệnh nhân phong, qua những món quà và tiền trợ cấp hàng tháng.

Trại phong Xuân Mai nằm ở Xã Đông Yên-Huyện Quốc Oai-Hà Nội, thuộc Bệnh Viện Da Liễu Hà Nội.

Hội bạn người phong hàng năm về Việt Nam thăm các bệnh nhân trên khắp Việt Nam, đây là một trong những nơi đã gặp nhiều khó khăn nhất trong việc đến với các bệnh nhân phong.

Nhưng nhờ vào kinh nghiệm của Hội, sự khéo léo đã giúp cho con mỗi ngày được dễ dàng hơn trong việc đến với các bệnh nhân tại đây. Giờ đây, con không chỉ đến thăm và phát tiền trợ cấp của Hội, mà thỉnh thoảng còn có thể mời các linh mục đến để giải tội cho các bệnh nhân công giáo trong trại.

Kính thưa Hội và Quý Ân Nhân, mỗi khi nhận được tiền của Hội và quý ân nhân gửi về cho các bệnh nhân con rất cảm động và trân quý tấm lòng cao cả, sự hy sinh, quảng đại và bác ái của quý vị. Vì lòng thương mến các bệnh nhân, những người không may mắn đã phải mang trong mình căn bệnh phong cùi. Căn bệnh này đã làm cho họ đón đau về thể xác và tinh thần. Bởi nó làm biến dạng thân xác của họ, và hơn nữa họ phải tách rời gia đình và cộng đồng xã hội để sống ở một nơi xa xôi hẻo lánh trong sự cô đơn và mặc cảm. Chính sự quan tâm và sẻ chia của Hội và quý ân nhân đã là nguồn động viên và khích lệ rất lớn, đồng thời xoa dịu nỗi đau trong tâm hồn và thắp lên trong trái tim họ niềm vui-hy vọng, và đặc biệt đã góp phần khôi phục lại phẩm giá và quyền

làm người của họ.

Cho đến nay tổng số cả bệnh nhân nội và ngoại trú còn lại 100 bệnh nhân số còn lại đã qua đời, Hội đã giúp cho 2 em tốt nghiệp Đại Học, 2 em tốt nghiệp cao đẳng, 1 em tốt nghiệp trung cấp và 3 em tốt nghiệp phổ thông

trung học. Hiện nay Hội đang giúp cho 8 em đang theo học tiểu học và trung học.

Kính thưa Hội và Quý Ân Nhân, đại dịch COVID 19 đã lan rộng trên toàn cầu, đánh dấu một mốc điểm quan trọng lịch sử nhân loại. Một điểm dừng cần thiết mời gọi mỗi người lắng đọng tâm hồn để khám phá và đọc ra những dấu chỉ của thời đại. Cách riêng đối với chúng ta, những người bạn của người phong, hơn bao giờ hết, đây là cơ hội quý giá để chúng ta sống tâm tình của Hội: **“Xin tạ ơn Trên người vẫn thương người”** một cách xác tín và thâm sâu hơn.

Chúng ta cùng dâng lời tạ ơn Chúa, vì tất cả những điều kỳ diệu, về ân sủng và phúc lành Ngài đã và đang ban xuống cho Hội và cho mỗi thành viên. Tri ân quý ân

nhân vì tình yêu thương, sự hy sinh, lòng quý mến và sự đóng góp quý báu mà quý vị đã dành cho các bệnh nhân trong suốt 25 năm đã qua, cũng như trong thời điểm đầy khó khăn của đại dịch này.

Thay mặt cho các nữ tu Dòng Thánh Phao-lô Hà Nội, bệnh nhân phong tại trại phong Xuân Mai Hà Nội.

Con xin gửi đến Hội và Quý Ân Nhân lòng tri ân sâu sắc và sự quý mến của chúng con.

Nguyên xin Thiên Chúa là nguồn mạch mọi Ôn phúc ban xuống cho Hội và Quý Ân Nhân chan hòa hạnh phúc..

Nữ tu Thérèse Nguyễn Thị Tú
Dòng Thánh Phaolô-Hà Nội

Sức Khỏe & Tuổi Già

Sức khỏe là số một, không có sức khỏe thì danh tiếng, địa vị, sỹ diện, xa hoa, nhà cao cửa rộng . . . hết thấy đều là mây bay, gió cuốn, mong manh, hư ảo...

Bởi vì, một bộ quần áo giá trị một ngàn, tờ chi phiếu nhỏ có thể chứng minh. một chiếc xe giá một trăm ngàn, hóa đơn có thể chứng minh. Một căn nhà trị giá một triệu mua bán có thể chứng minh. Nhưng con người giá trị bao nhiêu tiền, thì chỉ sức khỏe mới có thể chứng minh, sức khỏe chính là **“giá trị”** nhất của đời người!

Xin hãy nhớ, không có bệnh cũng phải giữ gìn sức khỏe, không khát cũng phải uống nước, có phiền muộn cũng phải nghĩ cho thông, có lý cũng phải nhường người, có quyền cũng phải thấp giọng, không mệt cũng phải nghỉ ngơi, không giàu cũng phải biết đủ, bận mấy cũng phải luyện tập.

Vì vậy cũng đừng bao giờ tính rằng, Ta đã tiêu bao nhiêu tiền cho sức khỏe. Ta dùng tiền để

săn sóc sức khỏe trước, hay Ta để trị bệnh sau này . . .
Lựa chọn cách nào quyền của Ta. Có sức khỏe gọi là tài sản, không có sức khỏe thì gọi là di sản. Chiếc giường đắt nhất trên thế giới chính là giường bệnh. Trên thế giới này có thể có người lái xe thay Ta, hay kiếm tiền thay Ta . . . nhưng không có ai mắc bệnh hay chết thay cho Ta được. Đồ mất rồi đều có thể tìm lại nhưng có một thứ mất đi là vĩnh viễn không còn tìm thấy, đó chính là sinh mệnh.

Khi sinh mệnh của con người chấm dứt, thì tiền tài là gì, danh vọng là chi, thấy đều vô nghĩa. Trong mắt người sắp từ giã cõi đời, những gì gọi là danh phận, địa vị, tiền bạc, trang sức, mỹ nữ chỉ là một đồng rác mà thôi !

Hãy nhớ rằng chiếc điện thoại thông minh cao cấp nhất, 70% chức năng là không bao giờ dùng tới. Một ngôi biệt thự nguy nga, 70% diện tích là bỏ trống. Một đời người nỗ lực kiếm tiền, 70% là để lại cho người khác tiêu.

Đời người hiệp đầu, nửa trước là học hành, quyền lực, chức tước, thành tích, tăng lương, tăng chức. Còn nửa sau là huyết áp, cao mỡ, tiểu đường, ung thư, cô đơn, sầu não. Nửa hiệp đầu là phấn đấu hết mình, nửa hiệp sau là chấp nhận, buông xuôi.

Bạn ơi! Hãy sống sao cho thật vui vẻ, một ngày qua đi là một ngày bạn mất đi, nhưng một ngày trôi qua trong hạnh phúc là một ngày bạn “được.” Bạn cứ tiêu những gì cần tiêu, thưởng thức những gì cần thưởng thức và dành dụm ít nhiều tặng cho những người nghèo khổ tùy những gì bạn có thể.

Đừng để lại cho con cháu chỉ làm uổng phí và làm chúng thêm hư. Chúng ta nên biết rằng, con cháu nó tài giỏi hơn chúng ta ở đất nước văn minh tiến bộ nhất thế giới này. Con cháu chúng ta được đào tạo trong một xã hội duy vật, không có nhiều bản tính nhân thiện như xưa chúng ta được dạy dỗ trong học đường của văn hóa VN.

Nên tài sản để lại nhiều cho con sẽ trở thành oan nghiệt cho cuộc đời của chúng. Kinh nghiệm trước mắt chúng ta đã thấy, sau khi cha mẹ mất đã để lại bao nỗi buồn đau cho gia đình, vì số tiền dành dụm để lại của cha mẹ.

Có lẽ đó là nỗi đau của người còn nhiều tiền để lại. Nhân gian có câu “người ăn thì còn, con ăn thì hết”. Nếu có tiền ăn không hết, hãy dâng vào nhà Thờ, cúng cho

Chùa và chia sẻ cho người nghèo khổ là an toàn, là giá trị nhất, là tài sản ta có thể mang theo khi lìa cõi thế. Được vậy Ta sẽ thấy đời sống vui hơn. Đó không phải là bí quyết trong cuộc sống mà là ơn gọi, là sứ mạng, là mệnh lệnh Tạo Hóa truyền ban cho loài người.

Thế giới này sẽ trở thành thiên đường mà không cần bạn phải là vĩ nhân. Đôi khi bạn thấy những gì mình cho đi quá nhỏ nhoi không đáng kể. Nhà Phật có căn dặn:”Đừng thấy việc thiện nhỏ mà không làm”.

Mẹ Therese thành Calcutta dạy: Nhiều người trong chúng ta không làm được những việc lớn, nhưng chúng ta có thể làm những việc nhỏ bằng cả trái tim yêu thương. Bởi vì ngay cả cây cỏ thụ cũng bắt đầu bằng một mầm xanh bé nhỏ. Chỉ cần bạn bắt đầu bằng một ngọn cỏ, thế giới sẽ trở thành cánh đồng rực rỡ hoa muôn màu.

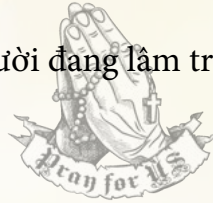
Nhiệm vụ duy nhất của tôi còn lại, là như một phát ngôn viên sẽ nói hoài nói mãi với mọi người.

Đời người thật ngắn ngủi và phù du, khi vào đời không manh áo che thân, thì khi ra đi cũng chỉ hai bàn tay trắng.

Điều tôi mong ước

“Xin cho tôi một vé đi ngược thời gian
Để tôi sửa chữa những lỗi lầm tôi mắc phải
Để tôi có thể nắm chắc một bàn tay
Để cuộc đời này bớt đi nhiều cây đắng
Để bớt đi những ngày buồn thức trắng những đêm
Để thế gian này bớt đi nhiều đau khổ”

Sưu tầm và cảm nhận của người đang lâm trọng bệnh
Nguyễn Văn Công HBNC

Niềm Mơ Ước

Hằng năm các em tập trung tại một trại phong, để ban điều hành của Hội gặp gỡ thăm hỏi và kiểm soát việc học của các em.

Người Cho Thi Có Phúc

Hơn Người Nhận!

Kính thưa quý đồng hương,

Năm nay vì cơn đại dịch covid 19 bùng phát gây thiệt hại nặng đến toàn nước Mỹ. Và lấy đi bao sinh mạng của người vô tội trên toàn thế giới. Riêng Hội Bạn Người Cùi những hoạt động gây quỹ cho những đồng bào phong cùi đều phải đình trệ.

Năm nay 2020 buổi Đại Nhạc Hội gây quỹ cho những bệnh nhân phong cùi vào tháng 6/7 cũng phải hủy

bỏ. Các nơi hàng năm đại diện tiếp tay với Hội để gây quỹ giúp người phong cùi như: San Jose, Minnesota và Seattle cũng phải tạm ngừng, và chương trình vé số hàng năm của Hội bị thất thu rất nhiều, mà vé số là nguồn lợi chính hàng năm của Hội.

Vì thế, tất cả những dự án, ngân khoản giúp cho những đồng bào phong cùi phải cắt giảm như: tiền ăn hàng tháng cho những bệnh nhân phong cùi, chương trình sửa chữa những căn nhà ọp ẹp, rách nát, chật chội của gia đình họ, cũng phải tạm dừng lại. Nhất là những xuất học bổng của quý ân nhân chung tay đóng góp để các em có cơ hội chấp

cánh tung bay ước mơ vào sân trường Đại học.

Đây là một điều rất đáng tiếc Hội phải cắt giảm, vì sự học là cách tốt nhất để các em có thể vượt ra khỏi số phận.

Hội xin cảm ơn quý ân nhân, mặc dù kinh tế rất khó khăn, eo hẹp nhưng quý ân nhân vẫn dành dụm, chắt chiu san sẻ cho người phong cùi. Nhất là những ông bà đang nhận tiền hưu dưỡng, mỗi tháng chẳng được bao nhiêu, nhưng vẫn cố gắng cắt xén gói gém, năm, mười đồng chi tiêu của gia đình để gửi về Hội. Mỗi lần nhận những đồng tiền hy sinh đầy nhân nghĩa ấy, chúng tôi chỉ biết cúi đầu, rất trân quý và biết ơn!

Kính thưa quý ân nhân, cuộc đời này chỉ là nơi tạm dung và tất cả trên đời này chỉ là phương tiện cứu cánh để đạt tới đời sống bất diệt khi rời bỏ chốn này. Hội Bạn Người Cùi xin Ông Trời hoàn trả lại cho quý ân nhân tất cả những đồng tiền dù ít hay nhiều, nhưng được đong đầy bằng cả tấm lòng yêu thương. Xin cho những đồng tiền trong kiếp tạm bợ này, sau này chúng sẽ là những đồng tiền Vàng của đức nhân ái, sẽ được đong đầy trả lại cho quý ân nhân trong đời sống mới.

**“Vì của cho đi thì còn” và
“người cho thì có phúc hơn người nhận”**

Nguyễn T. Soi

Mục Lục

01-Thư Ngỏ	1
02-Nghệ Sỹ Chí Tâm...	5
03-Những Câu Chuyện Trong...	10
04-Một Kiếp Phong Cùi	15
05-Cùng Ăn Cùng Ở Với Người Phong	19
06-Ước Mơ Được Thắp Sáng	23
07-Cần Những Bàn Tay	27
08-Hạt Giống Đâm Hoa Kết Trái	31
09-Này Chính Chúa Đã Sai Tôi Đi...	33
10-Tâm Tình Tri Ân Của Học Sinh	37
11-Bài Thơ Dịch Covid-19	40
12-Người Trúng Vé Lô Độc Đắc	41
13-Cám Ơn Trời Và Cám Ơn Đời	42
14-Cảnh Đời Nghiệt Ngã!	43
15-Lời Tri Ân	47
16-Tâm Sự Ân Nhân!	51
17-Nhóm Hương Sen	53
18-Cánh Hoa Nhân Ái Vẫn Tươi Mầu.	58
19-Tất Cả Là Hồng Ân	61
20-Sức Khỏe Và Tuổi Già	65
21-Người Cho Thì Có Phúc Hơn...	70

Hội hằng năm về Việt Nam thăm các bệnh nhân phong cùi từ nam ra bắc. Thật là vất vả phải đi sâu đến vùng hẻo lánh, như trong hình.

**Đại Nhạc Hội Tạ Ôn Trên Người Vẫn Thương Người
Mừng 25 Năm Lập Hội**

Địa Chỉ

**Hội Bạn Người Cùi
P.O. Box 1408
Tustin, CA 92781**

**Tel. (714) 785-7950 // (714) 732-8162
Website: Nguoicui.org**

**Check pay to: Hội Bạn Người Cùi
* Note: Paypal nhận các thẻ tín dụng**

**Quý vị cần thêm cuốn đặc san này để phổ biến
đến họ hàng và bạn bè. Xin gọi hoặc nhắn tin
hai số điện thoại trên**

Thực hiện layout by Bằng Thuận